

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z odwołania M. H.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 stycznia 2024 r.
nr [...] o odmowie udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 15 maja 2024 r.,

oddala odwołanie

Tomasz Demendecki Elżbieta Karska Janusz Niczyporuk

[SOP]

UZASADNIENIE

M. H. sędzia Sądu Rejonowego [...] pismem z dnia 17 października 2023 r. złożył wniosek, w oparciu o art. 93 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2023, poz. 217 ze zm.) do Ministra Sprawiedliwości o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia na okres czterech miesięcy, począwszy od dnia 20 listopada 2023 r. w celu przeprowadzenia zalecanego leczenia psychiatrycznego oraz zaplanowanej intensywnej rehabilitacji leczniczej, które wymagają powstrzymania się od wykonywania obowiązków sędziowskich w powyższym okresie. SSR M. H. szczegółowo opisał swój stan zdrowia. Nadmieniał, że w latach 2020-2022 korzystał już z urlopu dla poratowania zdrowia z powodu problemów z kręgosłupem oraz że

„ewentualna odmowa udzielenia obecnie urlopu dla poratowania zdrowia pomimo przedłożenia stosownej dokumentacji medycznej stanowiłaby poważne ograniczenie przysługujących uprawnień socjalnych i zawodowych oraz stanowiłaby realne zagrożenie dla stanu zdrowia i życia”. W przypadku odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia SSR M. H. wniósł o niezwłoczne skierowanie go do lekarza orzecznika ZUS o specjalności psychiatra oraz neurolog, celem stwierdzenia, czy jest zdolny pod względem stanu zdrowia do dalszego wykonywania obowiązków sędziego.

Minister Sprawiedliwości decyzją z dnia 16 stycznia 2024 r., [...], odmówił SSR M. H. udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia. W uzasadnieniu decyzji Minister Sprawiedliwości podniósł, że SSR M. H. czterokrotnie składał wnioski o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia i urlop taki został mu udzielony w następujących okresach:

- od 1 sierpnia 2020 r. do 31 października 2020 r. (3 miesiące);
- od 1 listopada 2020 r. do 31 grudnia 2020 r. (2 miesiące);
- od 4 stycznia 2021 r. do 18 stycznia 2021 r. (15 dni);
- od 1 lutego 2021 r. do 12 lutego 2021 r. (12 dni).

Jednocześnie Minister Sprawiedliwości stwierdził, że choć art. 93 p.u.s.p. nie precyzuje trybu podejmowania decyzji w przedmiocie udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, to zważywszy na jego charakter, który immanentnie wiąże się z oceną stanu zdrowia sędziego i rekomendowanym sposobem leczenia, rozważając potrzebę jego udzielenia Minister Sprawiedliwości musi opierać się na dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia sędziego. Ponieważ dla podjęcia decyzji, o której mowa w art. 93 § 1 p.u.s.p. kluczowe jest ustalenie tego, czy powstrzymanie się od pełnienia służby, a tym samym urlop jest niezbędny dla poratowania zdrowia, okoliczność ta w sposób niebudzący wątpliwości musi wynikać z przedstawionych przez sędziego dokumentów.

W dalszej części uzasadnienia Minister Sprawiedliwości stwierdził, że analiza przedstawionych dokumentów, jak również przebieg dotychczasowego leczenia M. H. nie przemawiają za przyjęciem tezy, że zaplanowane leczenie rehabilitacyjne rokuje powrót do niezakłóconego pełnienia służby. Sędzia od wielu lat (co najmniej 10) podejmuje bowiem leczenie w zakresie schorzeń kręgosłupa, w

związku z czym korzystał już z urlopów dla poratowania zdrowia (jako referendarz i jako sędzia), a także ze specjalistycznej rehabilitacji i wielokrotnie ze zwolnień lekarskich. Pomimo tego jak wynika z zaświadczenia z 12 października 2023 r., stan zdrowia sędziego nie poprawił się, a przeciwnie dolegliwości zaostrzyły się. Odnotować należy, że dołączane do kolejnych wniosków zaświadczenia sporządzone przez tego samego specjalistę rehabilitacji medycznej, tj. zaświadczenie z 31 marca 2022 r., z 1 sierpnia 2022 r., 18 października 2022 r. oraz 12 października 2023 r. zawierają praktycznie taką samą treść i wnioski odwołujące się do wyników badań MRI z 2015 r., z 2019 r. i z 2021 r. Wskazuje to, że zalecane i podejmowane leczenie rehabilitacyjne nie przynosi oczekiwanych rezultatów. Wydaje się też, że w takiej sytuacji obiektywna ocena skutków leczenia i aktualnego stanu zdrowia powinna nawiązywać do bardziej aktualnych badań obrazowych.

Sędzia w okresie od 2 lutego 2022 r. do 1 marca 2022 r. korzystał z rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS, w okresie od 30 maja 2022 r. do 29 sierpnia 2022 r. z urlopu dla poratowania zdrowia, który także miał służyć intensywnej rehabilitacji. Pomimo tego, że w wyniku tego leczenia nie odnotowano istotnej poprawy, nie zostały wykonane badania obrazowe, które w sposób obiektywny mogłyby wskazywać na zasadność i skuteczność dalszego leczenia rehabilitacyjnego. Wydaje się, że reakcją na brak postępów w leczeniu było skierowanie z 6 czerwca 2022 r. do oddziału neurologicznego celem wykonania leczenia operacyjnego, któremu sędzia nie poddał się. Brak jest danych wskazujących na to, że w przypadku sędziego ryzyko powikłań jest bardziej prawdopodobne niż w innych tego typu przypadkach, oraz że ryzyko to przewyższa ewentualne korzyści z przeprowadzonego leczenia operacyjnego. W odniesieniu do podjętego przez sędziego leczenia psychiatrycznego należy zauważyć, że przedstawione zaświadczenia lekarskie nie wyjaśniają z jakich powodów podjęte leczenie wymaga korzystania z wnioskowanego urlopu. Obecne leczenie trwa co najmniej rok, niemniej ze złożonych dokumentów nie wynika, jak ono dotychczas przebiegało, jaka jest przyczyna braku jego skuteczności, oraz czy sędzia podjął zalecaną w październiku 2022 r. psychoterapię. W tych okolicznościach brak jest danych pozwalających na ustalenie, że z uwagi

na stan zdrowia psychicznego i skuteczność planowanego leczenia zasadne jest udzielenie sędziemu wnioskowanego urlopu.

Minister stwierdził, że „ze wskazanych względów brak jest podstaw do uznania, że aktualny stan zdrowia sędziego wymaga leczenia, którego nie można przeprowadzić inaczej niż tylko w warunkach wnioskowanego urlopu oraz że leczenie to realnie rokuje powrót do niezakłóconego pełnienia służby”. Z uwagi na powyższe, zdaniem Ministra Sprawiedliwości, należało odmówić udzielenia M. H. płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

W uzasadnieniu decyzji dodatkowo wyjaśniono, że zgodnie z art. 94d § 1 p.u.s.p. Minister Sprawiedliwości kieruje na badania do lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych sędziego, który nie pełnił służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia przez okres roku, ustalony zgodnie z art. 94 § 1 p.u.s.p. i złożył wniosek o skierowanie na badania. Ponieważ sędzia M. H. nie spełnia warunku rocznej nieobecności z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, nie jest możliwe skierowanie go przez Ministra Sprawiedliwości na badanie do lekarza orzecznika ZUS. Sędzia może natomiast ubiegać się o przeprowadzenie badania przez lekarza orzecznika ZUS w trybie art. 70 p.u.s.p.

Sędzia M. H. pismem z dnia 3 lutego 2024 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego 12 lutego 2024 r., na podstawie art. 93 § 4 p.u.s.p. odwołał się od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 stycznia 2024 r., [...], zarzucając jej naruszenie art. 93 § 1 p.u.s.p. poprzez niezgodność poczynionych ustaleń ze stanem faktycznym dotyczącym jego stanu zdrowia i właściwego procesu leczenia, dowolność i błędy w ocenie załączonych dokumentów medycznych, w tym dokonanie błędnej oceny treści zaświadczeń lekarskich wystawionych przez lekarzy specjalistów z zakresu rehabilitacji medycznej i psychiatrii oraz pozostałych dokumentów załączonych do wniosku, jako niewystarczającej podstawy faktycznej do uwzględnienia wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, a także na wadliwym przyjęciu, że udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia w celu podjęcia intensywnego leczenia (rehabilitacji) nie doprowadzi do poprawy jego stanu zdrowia umożliwiającego dalsze pełnienie służby sędziowskiej. Ponadto, zarzucił postępowaniu prowadzonemu przed Ministrem Sprawiedliwości przewlekłość,

bowiem „postanowienie zostało wydane dopiero po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia wniosku, przez co nastąpiło jego częściowe zdezaktualizowanie”. Mając powyższe na względzie, sędzia wniósł o uchylenie postanowienia i orzeczenie o udzieleniu mu urlopu dla poratowania zdrowia na okres czterech miesięcy lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Ministra Sprawiedliwości.

W odpowiedzi na odwołanie Minister Sprawiedliwości wniósł o jego nieuwzględnienie podnosząc, że sędzia nie udowodnił, że zaplanowane leczenie rehabilitacyjne rokuje powrót do niezakłóconego pełnienia służby, co wskazuje, że zalecane i podejmowane leczenie rehabilitacyjne nie przynosi oczekiwanych rezultatów. Ponadto w wymienionej odpowiedzi na odwołanie Minister Sprawiedliwości stwierdził też, że w istocie sprowadza się ono do polemiki z zawartym w uzasadnieniu decyzji ustaleniami faktów i oceną dowodów, co w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. nie może być podstawą odwołania. Tym samym w ocenie Ministra Sprawiedliwości nie zasługuje ono na uwzględnienie i w konsekwencji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 93 § 1 p.u.s.p., sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela Minister Sprawiedliwości; nie może on przekraczać sześciu miesięcy (art. 93 § 2 i 3 p.u.s.p.). W przypadku odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia sędziemu przysługuje w terminie 14 dni od dnia otrzymania odmowy odwołanie do Sądu Najwyższego (art. 93 § 4 p.u.s.p.).

Zagadnienie dotyczące kontroli decyzji Ministra Sprawiedliwości w trybie art. 93 § 4 p.u.s.p. było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wyroku z 15 marca 2018 r., III KRS 1/2018, OSNP 2018 nr 9, poz. 131, w którym przyjęto, że „decyzja Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie udzielenie sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia nie jest decyzją uznaniową”.

W uzasadnieniu wyroku zawarto istotne ogólne zasady dotyczące odwołań składanych do Sądu Najwyższego w trybie art. 93 § 4 p.u.s.p.

Wynika z nich, po pierwsze, że zakres postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie z odwołania sędziego w przedmiocie odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia nie został odrębnie unormowany w p.u.s.p. Ukształtowanie postępowania w sekwencji Minister Sprawiedliwości, a następnie odwołanie do Sądu Najwyższego, wyklucza też tryb postępowania przed sądem powszechnym. Oznacza to odrębne unormowanie prawa do urlopu dla poratowania zdrowia niż zwykły tryb postępowania przed sądem powszechnym.

Po drugie, Sąd Najwyższy nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego (argument z art. 398³ § 1 *in fine* k.p.c.) odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Podstawą nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Oznacza to też, że nie można brać pod uwagę faktów i dowodów, które zaistniały po dniu wydania zaskarżonej decyzji Ministra Sprawiedliwości.

Po trzecie, procedowanie w obrębie prawa do tego urlopu nie powinno oscylować w domenie swobodnego uznania organu rozstrzygającego.

Po czwarte, kryteria muszą być transparentne. Sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby (§ 1), podmiotem uprawnionym do udzielenia urlopu jest Minister Sprawiedliwości, termin jego udzielenia nie może przekraczać sześciu miesięcy oraz istotny jest cel – przeprowadzenie zaleconego leczenia. Jest to zwrot niedookreślony, w obrębie zaleconego leczenia mieszczą się wszelkie formy regeneracji sił, w tym także leczenie szpitalne, uzdrowiskowe, rehabilitacyjne. Natomiast udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia nie jest uzależnione od kryterium stażowego (lat służby sędziego), po upływie, którego może ubiegać się o jego udzielenie.

Nie ma też ustalonej kolejności świadczeń przewidzianych p.u.s.p. (wynagrodzenie chorobowe, urlop dla poratowania zdrowia).

Po piąte, urlop w przypadku sędziego jest udzielany w razie konieczności przeprowadzenia zaleconego leczenia. O potrzebie jego udzielenia sędziemu, jak analogicznie nauczycielowi orzeka uprawniony lekarz posiadający stosowane kwalifikacje. W sensie formalnym podstawą jest orzeczenie lub zaświadczenie lekarskie.

Ponadto, w judykaturze Sądu Najwyższego, podnosi się też, że pomimo tego, iż przepis art. 93 p.u.s.p. nie precyzuje trybu podejmowania decyzji przez Ministra Sprawiedliwości i nie określa zasad procedowania w przedmiocie wniosku sędziego o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, to zważywszy na charakter tego urlopu (urlop udzielany „dla poratowania zdrowia”), który immanentnie wiąże się z oceną stanu zdrowia sędziego i rekomendowanym sposobem leczenia, należy przyjąć, że rozważając potrzebę jego udzielenia Minister Sprawiedliwości musi się opierać w niezbędnym zakresie, wyznaczonym przez indywidualne okoliczności każdego przypadku, na dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia sędziego, odnoszącej się zarówno do choroby stanowiącej przyczynę złożenia przez sędziego wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, jak i widoków na zakończone powodzeniem leczenie w okresie, na który został zawniioskowany urlop dla poratowania zdrowia. Taki sposób postępowania w przedmiocie wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia nie wynika wprost z regulacji przepisu art. 93 p.u.s.p., jednak analiza istoty tej instytucji ustrojowej p.u.s.p. sprzeciwia się uznaniu, że Minister Sprawiedliwości przy podejmowaniu decyzji odnośnie udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia może odstąpić od zbadania istnienia okoliczności przemawiających za udzieleniem urlopu dla poratowania zdrowia, to zaś wymaga dysponowania przez Ministra Sprawiedliwości odpowiednim materiałem dowodowym (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 7 maja 2019 r., I NO 34/19; z 1 września 2021 r., I NO 42/21).

Reasumując, w orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że przy ocenie zasadności wniosku sędziego złożonego w trybie art. 93 p.u.s.p., każdorazowo konieczna jest analiza spełnienia następujących przesłanek:

1. musi wystąpić konkretna choroba, która czasowo uniemożliwia wykonywanie obowiązków zawodowych;
2. leczenie tej choroby wymaga czasowego powstrzymania się przez sędziego od pełnienia służby;
3. urlop dla poratowania zdrowia może być udzielony tylko w konkretnym celu, który wiąże się z przeprowadzeniem planowanego leczenia, zleconego przez lekarza;
4. urlop dla poratowania zdrowia musi mieć oparcie w zaświadczeniu lekarskim;
5. urlop taki powinien być przyznany, gdy zaplanowane leczenie rokuje powrót sędziego do pełnienia służby (podobnie Sąd Najwyższy w wyrokach: z 10 stycznia 2019 r., I NO 30/18; z 1 lipca 2020 r., I NO 38/20; z 24 marca 2021 r., I NO 3/21; z 7 lipca 2021 r., I NO 30/21; z 1 września 2021 r., I NO 42/21).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, przyjąć należy, że decyzja Ministra Sprawiedliwości odmawiająca przyznania urlopu dla poratowania zdrowia odpowiada prawu. Zgodzić się trzeba ze stanowiskiem Ministra Sprawiedliwości, który twierdzi, że ocena przedstawionych dokumentów była dokonywana na gruncie konkretnego przypadku, z uwzględnieniem przebiegu dotychczasowego leczenia, okresów korzystania ze zwolnienia lekarskiego przez sędziego oraz treści dokumentów składanych przy poprzednich wnioskach. Nie bez znaczenia było zatem to, że sędzia w okresie od 29 maja 2023 r. do dnia wydania decyzji, z niewielkimi przerwami, kilkakrotnie przebywał na zwolnieniu lekarskim, w tym od 19 września 2023 r. do 16 stycznia 2024 r. prawie nieprzerwanie.

Przedłożone (także uzupełniające) przez Odwołującego dokumenty obrazujące stan zdrowia nie są wystarczające i nie wskazują na konieczność powstrzymania się od wykonywania służby przez wnioskowany okres. Trudno uznać za przesądzenie takiej konieczności lapidarne zalecenie systematycznego i długotrwałego leczenia. Dokumentacja medyczna nie zawiera dokładnych informacji co do przebiegu planowanego leczenia czy rehabilitacji, a w szczególności nie zawiera konkretnych informacji co do okresu przewidywanego procesu leczenia i rehabilitacji. Z analizy wspomnianych

zaświadczeń (oraz innych przedłożonych w sprawie dokumentów) nie można wywnioskować, jakie są widoki co do stanu zdrowia Odwołującego się na przyszłość, a jednocześnie przebieg dotychczasowego leczenia wskazuje negatywne skutki dotąd podejmowanych terapii leczniczych.

Przedstawiona dokumentacja wnioskującego o urlop nie spełnia tym samym wymogów, które literalnie nakłada art. 93 p.u.s.p. To wnioskujący powinien przedstawić dokumentację medyczną wskazując, iż stan powstrzymania się od pełnienia służby, objęty wnioskiem o urlop, ma na celu przeprowadzenie zaleconego (a więc konkretnie, precyzyjnie określonego leczenia – w zakresie charakterystyki zabiegów medycznych i terminów ich przeprowadzania) oraz wskazanych w dokumentacji medycznej perspektyw powrotu do zdrowia wskutek zastosowania planowanego leczenia w czasie powstrzymania się od służby sędziowskiej. W dokumentach przedłożonych do wniosku przez Sędziego brak wskazania sposobów leczenia, koniecznych zaplanowanych terminowych zabiegów etc., a przedstawione dokumenty medyczne zostały wielokrotnie użyte w kolejnych składanych wnioskach o urlop dla poratowania zdrowia.

Zgodnie z podstawową regułą dowodową mającą zastosowanie także w postępowaniu o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia – ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Nie jest więc zadaniem Ministra Sprawiedliwości kierowanie ubiegającego się o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia na odpowiednie badania lekarskie, czy wskazywanie jakie jeszcze dokumenty, a zwłaszcza o jakiej treści, wnioskujący o urlop ma przedstawić. Sędzia, który od dłuższego czasu choruje, dysponuje stosowną dokumentacją obrazującą jego stan zdrowia, przebieg leczenia, planowane zabiegi, a składając wniosek o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia winien przedstawić taką dokumentację lekarską, z której wynika, że udzielenie takiego urlopu, na określony czas, jest zasadne i wymaga powstrzymania się od pełnienia służby.

Należy też podkreślić, że samo udokumentowanie stwierdzenia choroby, nie warunkuje jeszcze przyznania urlopu dla poratowania zdrowia. Również subiektywne okoliczności podnoszone w odwołaniu, wskazujące jedynie

na dogodność połączenia planowanych zabiegów z powstrzymaniem się od świadczenia pracy w tym okresie, nie mogą mieć charakteru decydującego.

W ocenie Sądu Najwyższego, trafnie Minister Sprawiedliwości uznał, że w przypadku Odwołującego się nie zostały spełnione przesłanki udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, wynikające z art. 93 § 1 p.u.s.p. W oparciu o przedłożoną do wniosku i następnie uzupełnioną dokumentację nie sposób bowiem zweryfikować, czy istnieje realna potrzeba udzielenia wnioskowanego urlopu dla poratowania zdrowia we wnioskowanym wymiarze i czy zalecony (lecz nieskonkretyzowany w istocie) proces leczenia pozytywnie rokuje powrót Odwołującego się do pełnienia służby, szczególnie w sytuacji licznych zwolnień lekarskich, na których przebywał sędzia M. H. i czterokrotnego już udzielonego wcześniej urlopu dla poratowania zdrowia w okresie między 1 sierpnia 2020 r. a 12 lutego 2021 r..

W sprawach z odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia zasadniczo cezurę dla ustalenia stanu faktycznego i prawnego stanowi data wydania decyzji. Sąd Najwyższy w tej kategorii spraw jest nadto związany ustalonym w decyzji stanem faktycznym, w odniesieniu do którego nie zostały podniesione w odwołaniu uchybienia procesowe, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Gdyby dolegliwości utrzymywały się, to Odwołujący winien rozważyć ponowienie wniosku o urlop dla poratowania zdrowia (co już zdążył uczynić wnioskiem z dnia 3 lutego 2024 r.), załączając odpowiednie tj. aktualne zaświadczenia lekarskie i aktualną dokumentację medyczną wskazującą, zgodnie z art. 93 § 1 p.u.s.p., na potrzebę przeprowadzenia konkretnego zaleconego leczenia, w określonym czasie, które nadto wymagałoby powstrzymania się od pełnienia służby. Niewątpliwie bowiem przy schorzeniu, na które skarża się sędzia, istnieje uzasadniona obawa, że będzie się ono odnawiać i powodować ból. Uzyskanie wnioskowanego urlopu dla poratowania zdrowia może nastąpić jedynie po dostarczeniu niezbędnej dokumentacji medycznej, która pozwoli Ministrowi Sprawiedliwości zweryfikować konieczność zastosowania takiego urlopu – zgodnie z art. 93 p.u.s.p. i da możliwość jego udzielenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 93 § 4 p.u.s.p., oddalił odwołanie.

Tomasz Demendecki Elżbieta Karska Janusz Niczyporuk

PB

[ms]